

[Vagn Bro.]

kunne have Udsigt til at staa Vanskelighederne igennem. Og naar det er Tilfældet, maa Samfundet ogsaa kræve, at Staten viser Resignation og holder store, nye, navnlig uproduktive Foretagender tilbage til bedre Tider. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed, hvor jeg kun vil fremsætte en principiel økonomisk Betragtning, komme ind paa selve Sagen, skønt i øvrigt Betimeligheden af et nyt Universitet, dets Omfang og ikke mindst dets Beliggenhed jo nok var en alvorlig Diskussion værd. Jeg ønsker kun at sige, at Tiderne efter min Mening ikke er inde dertil, thi et nyt Universitet vil i Aarenes Løb medføre en stor økonomisk Belastning, idet den skænkede Aarhus-Million kun vil være en Draabe i Havet. Men hertil kommer — det vil jeg dog gerne have Lov til at understrege —, at da Rigsdagen ikke paa nogen Maade har bundet sig, hverken til Sted eller Tid, synes Sagens foreløbige Henlæggelse at være selvfølgelig.

I denne Forbindelse og med samme økonomiske Motivering vil jeg sige, at jeg paa Forhaand stiller mig afvisende overfor en Plan, om hvilken der har været Rygter fremme i Bladene — jeg haaber, det kun er løse Rygter —, nemlig om Ønskeligheden af herhjemme at faa noget til den engelske Førsteministers Statsbolig i Downing Street Nr. 10 svarende. Vi har store og fortræffelige Repræsentationslokaler her paa Christiansborg, og skal der foretages en Nyordning paa dette Omraade, hvad jeg i og for sig ikke mener der er nogen Grund til, synes jeg, at man i hvert Fald ogsaa her maa vente til bedre Tider. Jeg ser for øvrigt i Dag, at i vort Naboland mod Syd, som befinder sig i vanskelige Tilstande, har den høje Statsminister, Rigskansleren, rettet en Anmodning til de tyske Myndigheder om at holde lidt igen med den officielle Selskabelighed. Det kunde maaske være rimeligt, om man ogsaa her fra højt Sted henvendte sig til de danske Myndigheder med en lignende Anmodning.

Maa jeg dernæst gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen. Jeg er ganske klar over, at man ikke her kan komme ind paa en Drøftelse af Jordspørgsmaalet, men da jeg formentlig ikke faar Lejlighed til at udtale mig under den Sags Behandling, og da det kun drejer sig om en enkelt Replik i Anledning af en Udtalelse, det ærede Medlem henvendte til mig, maa jeg maaske have Lov til at sige, at jeg vedkender mig den Udtalelse, han sigtede til. Jeg havde brugt

det Billede om de kommende Jordlovsforhold, at det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen og Jorddirektoratets Embedsmænd i Statens Maskine fløj hen over Landskabet, naar de skulde foretage deres Undersøgelser. Det var vel i og for sig ikke urimeligt, om man benyttede de moderne Kommunikationsmidler. Det ærede Medlem er jo, hvad jeg ogsaa gerne vil kalde mig, Fremskridtsmand, saa det kan han vel ikke have noget imod, og dernæst er der dog ikke noget urimeligt i at bruge et Billede, og det kan da heller ikke være ganske ukendt for ærede socialdemokratiske Medlemmer. Men hvad jeg med dette Billede sigtede til, var det efter min Mening ganske urimelige, at man vilde indføre saadanne kontrollerende Bestemmelser overfor et enkelt Erhverv, i dette Tilfælde med Henblik paa, hvilken Jord der skulde falde ind under den paa-tænkte Ekspropriation, der for øvrigt efter min Mening er grundlovsstridig. Jeg fandt det urimeligt, at det skulde kontrolleres, hvorvidt de enkelte Brug var dyrket mere eller mindre forsvarligt. Ligesom ethvert andet Erhverv vilde vende sig mod saadan Undersøgelse og Kontrol, maa det danske Landbrug, der gennem Selvejeformen har hævet sig saa højt og vundet saa stor Anerkendelse i Udlandet, protestere derimod. Man kan ikke med dette Formaal for Øje undersøge, om Brugene drives mere eller mindre forsvarligt. Det afgørende maa være, om hver enkelt svarer sit til alle Sider. Om den enkelte bruger den ene Dyrkningsmetode eller den anden, om han har haft Held med sig et Aar eller ikke, er ikke noget, Staten kan blande sig i, og, som sagt, ethvert andet Erhverv andre Steder i Landet eller i Byerne vilde, og efter min Mening med Rette, vende sig imod noget saadant.

Jeg skal til Slutning gøre den Bemærkning, at der kunde være Grund til at komme ind paa en Omtale af forskellige Forhold vedrørende vor Retspleje. Vi har navnlig set to ejendommelige Nævningekendelser i Fosterdrabssager, hvor der forelaa fuldkommen Tilstaaelse, Kendelser, som uden al Tvivl, hvad ogsaa et andet æret Medlem har sagt, maa være mod Loven. Jeg kunde have Lyst til at gøre et Par Bemærkninger om Offentlighedsprincippet, af hvilket jeg er en absolut Tilhænger, idet jeg dog samtidig maa mene, at der kunde være Tilfælde, hvor man burde lukke Dørene af Hensyn til de enkelte Mennesker, som ikke er direkte implicerede i Sagen, og for hvem Offentlighed betyder en ganske overordentlig stor personlig Gene. Da det imid-